

“Kendi bağımsız ulusal devletini kurmak veya mevcut devletini savunmak isteyen belirli bir etnik grup veya ulusun ideolojisi olarak milliyetçilik, kültürel ve siyasal bir eğilimdir. Milletlerin ekonomilerinde, iç ve dış siyasetlerinde, sosyo-kültürel alanlarda varolabilme, kimliklerine ve değerlerine sahip çıkma, onları sürdürme bilinç ve istencidir. Bağımsızlıklarını 1990 yılından sonra kazanan Orta Asya devletleri bu tarihten sonra artan milliyetçilik akımıyla karşı karşıya kaldılar. Sovyetler Birliği döneminde birlik ülkelerinde milliyetçilik, yaygın ve belirgin bir eğilim değildi. Zira bir siyasal ve ekonomik “üst birlik” içinde yer almalarının sonucu olarak ulusal kimlikler ve ulusallık düşüncesi geri plandaydı. “Sovyet” üst kimliğinin tüm toplumları kapsayıcı ve bütünleştirici rolü vardı. Orta Asya devletleri Sovyetler Birliği’nin kuruluş yıllarında birliğe bağlı devletler olarak Özbekistan, Türkmenistan, Tacikistan, Kazakistan ve Kırgızistan adlarıyla kurulmuşlar, ulus devletleştirilmeye çalışılmışlar ve 1990’lara kadar varlıklarını Sovyetler Birliği çatısı altında sürdürmüşlerdi. Ancak birliğin dağılmasıyla bu devletlerde yeni bir süreç başladı...”

Özgün Emler’in makalesinin tam metnini okumak için lütfen [tıklayınız...](#)